

Son Perde

— sevvai-beyaz · 18 Ekim 2010

Açamıyorum işte gözlerimi

Dünya karanlık bir izbe

Ayaklarım yorgun

Ellerim üşümüş

Düşlerim mezattaki

Bir çingene çiçeği Her akşam bu yoldan geçsem de Tarifi yalnızlık olan Sokaktaki tek ev benim Neden bu ceza kesildi bilmem Şehrinde sürgün düşlerim Tüyleri dökük bir kediye Süt veriyor her sabah Ellerinden soyutlu ellerim Bir köşe başı kahvesinden Yıkık dökük çıkışım Hep senin dönüşünü kollar Ne kadar saklansam da Duvar diplerinde ot gibi Uzanır sana yollar

Ş.Beyazoğlu //Satılık aşklar kadardı sence mutluluk.Oynadığın her oyunu önce sen yazardın.Sanırdın ki zarlari hep büyük atacaksın.Düşüş değildi halbuki hayat.Ne yazık ki,kader denen oyunu oynarken bunu anladın.Şimdi bu senaryoda figüran bile değilsin.Ben ise halâ aynı sahnede,son perdede ve hep başroldeyim.//